

ἄκαμπτos καὶ ἀπόλυτος. Ὁ ἔρωs, τὸ αἰσθημα τοῦτο τὸ ἐν αὐτῷ ἐμπεριέχον παντὸς ἀγαθοῦ καὶ παντὸς κακοῦ τὸν σπῶρον, τὸ οἶνει μετέχον ζωῆς καὶ θανάτου, ἐμπερικλείει πρὸς τούτοις τὴν ὑπερτάτην εὐδαιμονίαν καὶ τὴν ὑψίστην σὺναιμα δδύνην ἃς δύναται ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης νὰ δοκιμάσῃ. Θὰ ἐλέγομεν, ἴσως θλασφημοῦντες, ὅτι ὁ ἔρωs προωρίσθη ὑπὸ τῆς Προνοίας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τῶν δακρύων πρὸς τιμωρίαν τοῦ ἀνθρώπου, διότι ἂν οὐράνιος εἶναι ἡ ἡδονὴ ἢ ἐκ τοῦ ἔρωτος πηγάζουσα, ἀνέφραστον εἶναι τὸ ἄλγος τὸ ὑπὸ τούτου προξενούμενον, καὶ ἐὰν ὁ εὐτυχὴς ἔρωs, εἶναι παραδείσος, ὁ δυστυχὴς ὁμως εἶναι κόλασις καὶ κόλασις δδυνηρὰ καὶ ἀφόρητος. Ἀλλ' ὅχι δὲν θέλομεν νὰ θλασφημήσωμεν ὁ ἔρωs εἶναι ἡ ἀψευδестέρη ἀπόδειξις τῆς στοργῆς τῆς Προνοίας πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ὁ ἔρωs εἶναι ἡ μόνη ἀνταμοιβὴ τῶν εὐγενῶν ψυχῶν καὶ ἡ ὑψίστη σὺναιμα διὰ τοὺς κακοὺς τιμωρία ὡς μὴ δυναμένου ποτὲ νὰ τὸν δοκιμάσωσιν.

Ὁ Θάνατος ἐπορεύετο εἰς τὴν οἰκίαν του ἵνα εὕρῃ τὸν θεῖόν του καὶ πρὸς αὐτὸν διαπιστευθῇ πάντα τὰ διατρέξαντα. Ἀπὸ τοῦ θεοῦ του δὲν ἔκρυπτεν οὐδὲν, διότι ὁ θεὸς του ἐκεῖνος ἦτο δι' αὐτὸν πατὴρ καὶ μήτηρ καὶ τὰ πάντα. Ἐκτὸς δὲ τούτου τὸν ἔρωτά του δὲν ἤθελε διστάσει πρὸς ἅπασαν τὴν οἰκουμένην ν' ἀνῃκοινώσῃ, διότι τὸν ἐνόμιζεν, ὡς πράγματι ἦτον, ἱερὸν καὶ ἄγιον, καὶ ὡς μὴ δυνάμενον ἄλλο ἐρύθημα ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτοῦ νὰ προκαλέσῃ ἢ μόνον τὸ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἡδονῆς. Πλὴν ἐνῷ ἔτρεχε χαίρων καὶ ὥσανει ἔκφρων ὀνειρευόμενος χαρὰν καὶ εὐτυχίαν, ὁ νοῦς του, ἡ ἐχθρὰ αὐτῇ, ἡ διηγεκῶς ἐν τῷ ἀνθρώπῳ καθεύδουσα, ὁ ἀμείλικτος οὗτος τῆς καρδίας ἐχθρὸς ἀντέταττε κατὰ τῆς ἐλπίδος του, κατὰ τῆς εὐφροσύνης του, τὸ φάσμα τῶν παλαιῶν ἀμφιβολιῶν καὶ φόβων του· τῷ ἐπιθύρειν ὅτι δὲν ἠδύνατο εἰς τὴν

πλουσίαν Ἑλένην ν' ἀτενίσῃ, ὅτι δὲν τῷ ἐπετρέπετο ὁ ἔρωs ἐκεῖνος, ὅτι δὲν ἔπρεπε μετ' αὐτῆς νὰ συζευχθῇ, ὅτι ὤφειλε ν' ἀρνηθῇ τὸν ἔρωτά του, ὅτι ἔπρεπε νὰ συντρίψῃ τὴν καρδίαν του καὶ νὰ καταδικάσῃ τὴν ψυχὴν του νὰ κλαίῃ καὶ αἰωνίως νὰ κλαίῃ. Ἡ ἀντιμετώπισις αὕτη τῆς θέσεώς του, ἡ καλιντροπία του αὕτη πρὸς τοὺς πρότερουs λογισμοῦs του, ἐχαλάρωσαν τὴν στιγμαίαν ἐξάψιν του, ἀπέσβεσαν τὸν φλογώδη ἐνθουσιασμόν του· οἱ πόδες του πλέον δὲν ἔτρεχον, διότι ἔτρεχε, φεῦ! ὁ νοῦς του, τὰ χεῖλη πλέον δὲν ἐμειδίωσαν, ἡ καρδιά δὲν ἐπᾶλλεν ἢ μόνον ὑπὸ λύπης καὶ ἀπογοώσεως. Ἐτρεχεν ὀλίγας στιγμάs πρότερον πλήρης χαρᾶς καὶ ἐλπίδος εἰς τὰς ἀγκάλαs τοῦ θεοῦ του, ἵνα ἐξωτερικεύσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν εὐτυχίαν του, καὶ τώρα ἀπαλπις καὶ μελαγχολικὸς εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην.

[ἔπεται συνέχεια]

Φ. ΚΑΡΡΕΡΗΣ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ
Σελ. 46 Στήλ. 6'. στίχ. 14 ἀντὶ θίου
ἀνάγν. θύου.

Ἐν τῷ ἀντὶ χεῖρας φυλλαδίῳ
Σελ. 66 Στήλ. α' στίχ. 44 ἀντὶ
παρακαίρος τὸ ἁρμονικόν, ἀνάγν. παρα-
καίρως τὸ ἁρμονικόν.

Σελ. 67 στήλ. α' στίχ. 44 ἀντὶ ἐπὶ
ἀνάγν. καί.

Ἵπὲρ τινῶν ἄλλων διαφυγόντων τὴν
ἡμετέραν προσοχὴν ἐπικαλούμεθα τὴν
ἐπιείκειαν τῶν εὐμενῶν ἀναγνώστων.